

13

SAMOTARJI NISO OSAMLJENI LJUDJE

Tako kot matere so za otroke in njihovo vzgojo potrebni tudi očetje, ki svoje otroke vzgajajo z besedo, največ pa z osebnim zgledom. Takega očeta smo spoznali včeraj. To je sveti Vincenc Vilar David. Kot oče je bil dober in pravičen. Svojim otrokom je dal zgled zvestobe in življenja krščanskih vrednot. Zato so ga španski revolucionarji ustrelili in je postal mučenec.

»Zdi se mi, da so bili svetniki v resnici precej osamljeni ljudje,« je dejala Tamara.

»In nerazumljeni,« je dodala Manca. »Če bi jaz danes živela tako pobožno, toliko molila in se celo mučila s kakšno skrajno pokoro, kot so to počeli svetniki, bi verjetno naletela predvsem na nerazumevanje.«

»Svetniki se niso nikoli ozirali na to, kaj bodo rekli ljudje. To je vprašanje, ki si ga pogosto zastavljate. Vsi bi radi naredili lep vtis na okolico, da bi vas ljudje hvalili, imeli za dobre, pametne in zgledne. Večina živi tako, da po ničemer ne izstopa. Svetniki niso nikoli mislili na to,« je zatrdil Serafinček.

»Kaj pa?« ni razumela Tamara.

»Svetniki so skrbeli le za to, da bodo v dobrem odnosu z Očetom, ki je v nebesih. Bili so odprtega duha, da bi razumeli, kakšna je njihova naloga, zaradi katere jih je poslal na ta svet. Ko so odkrili svojo nalogo, je bila njihova največja želja, da jo tudi izpolnijo. Četudi je bila za ljudi preveč skrajna in nenavadna, se na to niso ozirali. Zanje je bilo pomembno, da so všeč Bogu, ne pa ljudem.«

»No, sem rekla, da so bili svetniki precej osamljeni,« je zmagoslavno vzkliknila Tamara.

»Na začetku so bili mnogi osamljeni,« se je strinjal Serafinček, »vendar so ljudje prej ali slej spoznali, da so to pravi Božji možje in žene. Takrat so jih ljudje sami poiskali, spraševali za nasvete in hoteli biti v njihovi bližini. Mnogi so jih posnemali in se od njih učili.«

»Recimo?« je Peter izzval Serafinčka.

»Prvi mi pride na misel Nikolaj iz Flüe. Živel je v Švici pred dobrimi petsto leti. Najprej je bil vojak. Zatem se je poročil in imel deset otrok. Za starši je podedoval kmetijo in se preživljal kot kmet. Ljudje so ga zelo cenili, ker je bil miren in preudaren človek, dober oče in zvest mož.«

»No, ta pa ni bil samotar,« je ugovarjal Peter.

»Počakaj, da pove do konca,« ga je mirila Manca.

»Nikolaj je vse življenje čutil, da ga Bog kliče v samoto. Ko so najstarejši sinovi odrasli, se je z ženo dogovoril, vse zapustil in odšel v samoto. Mnogi ljudje so ga kritizirali, se mu čudili in napletali vse mogoče. Devetnajst let je živel kot samotar. Pri tem je najbolj nenavadno to, da je živel le od svetega obhajila.«

»Nobene druge hrane ni zaužil?« se je čudila Tamara.

»Ne, nobene druge hrane ni zaužil. Redno je molil: Moj Gospod in moj Bog, vzemi mi vse, kar bi me oviralo, da ne pridem k tebi, in daj mi vse, kar mi bo pomagalo, da pridem k tebi. Vzemi mene meni in daj mene tebi!«

»Kako lepa molitev,« je pripomnila Manca.

»Na začetku je res živel v samoti. Ljudje so dvomili o njegovi odločitvi in mnogi so ga tudi obsojali, ker je zapustil družino in kmetijo svojih staršev. Kmalu pa so ga začeli obiskovati, spraševati za nasvete in pomoč pri odločitvah.«

»Pa je bila žena jezna nanj?« je zanimalo Manco.

»Ne. Žena ga je pogosto obiskala in z njo je ostal v prijateljskem odnosu,« je zaključil Serafinček.

Naloga: *Vsem članom svoje družine očisti čevlje.*